

PODIVNĚJŠÍ NEŽ FIKCE

Skutečný příběh za kontroverzním románem

Rozhřešení Bradyho Stevensona

PŘÍBĚH SOLEIL JOHNSTONOVÉ, I. ČÁST (POKRAČOVÁNÍ)

Zápis v deníku

25. září 2016

Milý deníčku, hádej, kde právě jsem? Doma u Fatimy Ro!

- Dámy a pánové, právě jsem vyfotila její dveře! Jak vzácný úlovek do mého uměleckého projektu s prostým názvem *Dveře*. Prosím, všimněte si šestnácti původních ručně vyřezávaných panelů. Sice by potřebovaly trochu oživit, ale stále si zachovávají svůj starý šarm a charakter.
- Fatima voní po kokosovém opalovacím krému a vanilkových sušenkách.
- Musím se jí zeptat, jak si dělá tak úžasný rozcuchaný drdol. Vypadá skvěle, když jí vlasy padají z drdolu na krk. Moje by asi jen tak bezvládně visely. Její jsou asi hustší. I tak ale doufám, že ten účes nějak napodobím.
- Je tu zhruba 20 lidí (klidně by mohla vybírat tisícovku vstupného!). Fatimini přátelé z celého New Yorku. Muzikanti, modelky... A pár starých chlapů. Čímž myslím *seniorů*.

P.S. Byla jsem taky pozvaná. NEJSEM stalker.

PENNY

Co se oblečení týče, září je příšerně matoucí. Pořád jsem se nemohla rozhodnout, co na sebe – nechtěla jsem vypadat jako snaživka, ale taky ne nedbale. Fatima měla vždycky styl! Nakonec jsem si pro tu příležitost pořídila nový kousek – minišaty s věčkovým výstřihem – a zabalila si i plavky, protože Fatima říkala, že kvůli té divný vlně veder ještě nezazimovala bazén. My jsme ten náš zavřeli už první týden v září. Celkem na mě zapůsobilo, že byl skoro říjen a ona se mohla ještě klidně chodit koupat. Teď když bydlela sama, si mohla dělat, co se jí zámulo.

A vybrala jste si nakonec správný model?

Naštěstí jo. Šest lidí mi složilo kompliment! Fatima na sobě měla jednoduchý plavky a přes ně fakt pěkný síťovanej přehoz. Byla tak sofistikovaná... Míri se Soleil si na to jen hrály, ale Fatima, ta taková *byla*. Vždycky když jsem s ní měla mluvit, posedla mě taková nervozita, ale nakonec mě zachránil ten její bílej přehoz. Řekla jsem jí, že se mi moc líbí, a zeptala se, kde ho koupila. Prý Tommy Bahama. Později jsem si to musela vygooglit. [povzdech] No dobře, přiznávám, hned jsem si taky takovej kousek koupila. Ale před Fatimou bych ho na sebe nikdy nevzala. Schovávala jsem si ho na dovolenou a tak.

ROZHŘEŠENÍ BRADYHO STEVENSONA

FATIMA RO

(ukázka)

Brady se za svou minulost tak styděl, že se na nové škole snažil jen o jediné: být neviditelný. I proto mu přišla vhod školní uniforma: khaki kalhoty, bílá zapínací košile a námořnicky modrá kravata se žlutým proužkem. Modré sáčko mu padlo jako ulité, i když ho někdo zrovna vyndal ze skladu erárního oblečení. I přes ramena mu dokonale sedělo, jako by mu ho někdo ušil na míru. Nový styl doplněný erbem Morleyho akademie na náprsní kapse byl prvním krokem k neviditelnosti.

Jednu vadu ale školní uniforma přece jen měla: Brady přes ni nemohl nosit svoji šedivou mikinu s kapucí. Chybělo mu její teplo kolem tváře i útěšný pach vlastních vlasů. Přišel tak o pohodlné útočiště před světem, které si mohl vzít kamkoli s sebou.

Když si k němu na hodině výtvarky přisedla Sunny Vaughnová a přátelsky ho pozdravila, Brady si v duchu nespokojeně povzdychl. Instinktivně se natáhl po kapuci, než si uvědomil, že mikinu musel nechat doma.

„Promiň,“ hlesla Sunny a vstala. „Půjdu si sednout jinam.“

„Ne,“ odpověděl Brady. Chtěl se sice ztratit v davu, ale ne za cenu nezdrovilého chování. Po měsících jednoslabičných odpovědí už snad ani neuměl mluvit jinak. „Sed.“

„Tak jo,“ protáhla Sunny a po očku chlapce pozorovala. „Já jsem Sunny Vaughnová.“

Brady si znovu povzdychl. I když se nemohl dočkat, až změni atmosféru, s holkama zatím nepočítal. Takové věci neměl v plánu.

„A ty jsi...?“

Protočil panenky. „Brady.“

„Těší mě. Seš tuovej?“

Kývl a zase se bezděky pokusil přetáhnout si přes hlavu neexistující kapuci. Někdo by měl vymyslet sako s kapucí, pomyslel si. Nebyl to úplně špatný nápad, ale když si všiml, jak ho Sunny zvědavě sleduje, rychle ho pustil z hlavy. Něco v jejím výrazu mu dělalo starosti. Sunny se právě honilo hlavou, že její spolužák je tajemný a trochu divný. A hezký.

Brady to sice ještě netušil, ale kombinace tajemnosti, podivnosti a atraktivního vzhledu z něho udělala toho nejméně neviditelného kluka na celé Morleyho akademii.

► ►►
MIRI

Když jsme konečně dorazili k Fatimě domů, všechny nás přátelsky objala a představila ostatním hostům. „Tohle jsou kamarádi z Grahamovy akademie, moje *nová parta*,“ prohlásila. To mě vážně dojalo. Bylo jasné, že už jim o nás řekla. Fatima byla prostě formát. Potom se ale přitočila Penny s tou svou uhozenou krabičkou na pečivo a zašvitořila: „Přinesla jsem minicupcaky,“ jako bychom snad právě přišli na dětskou oslavu narozenin. Penny byla někdy hotovej magnet na trapasy.

MAGAZÍN NEW YORK CITY

ČTYŘDÍLNÝ SERIÁL

PODIVNĚJŠÍ NEŽ FIKCE

Skutečný příběh za kontroverzním románem

Rozhřešení Bradyho Stevensonova

PŘÍBĚH SOLEIL JOHNSTONOVÉ, I. ČÁST (POKRAČOVÁNÍ)

Zápis v deníku

KOUPELNA FATIMY RO!

Tohle tūkám do mobilu, protože si potřebuju zaznamenat každou detail týhle naprosto hustý situace. JÁ JSEM U FATIMY RO DOMA!

Zubní pasta: Crest Whitening

Zubní nit: Rite Aid. Fatima Ro používá zubní nit!

Šampon a kondicionér: Pantene

Mýdlo: Dove, tekutý

Tělové mléko: s vůní těsta na koláče (Hurá! Odhalila jsem zdroj její vanilkový vůně! Mňam! Rychle na Amazon a šup s tím do košíku!)

Nevybalená krabice: tampony Playtex, noční vložky Always, lak na vlasy, kulma, čelenky, gumičky, sponky, sluneční brýle, taštičky na make-up, natáčky, vatové polštářky a tyčinky, dětský olejíček firmy Johnson, Ibuprofen, Paralen, Coldrex, odlakovač, prošlý antibiotika, prošlý Gaviscon, pleťová voda, cestovní balení zubní pasty Colgate, balení neviditelného deodorantu, Savo, gumové rukavice, houbičky a papírové ubrousky.

Stará vana s novým sprchovým závěsem s černobílým panoramatem New Yorku (pořád ještě z něho vzlíná pach umělé hmoty a je pomačkaný po dlouhém ležení v krabici).

Ugggghh. Myslím, že mým dárkem ke kolaudaci jsem ji asi moc nepotěšila. Jsem totální lůzr. Proč jsem jí jen nosila tu cvaklou podkovu? Na internetu se píše, že je to tradiční dárek do nového domova, ale když já husa taky věřím všemu, co kde kdo napostuje. Jsem TRAPNÁ, TRAPNÁ, TRAPNÁ.

Páni! Já jsem fakt v koupelně té slavné Fatimy Ro!
Bude to chtít selfičko v jejím zrcadle:

Moc hezký. 😊

PENNY

Navštívit Fatimin byt bylo úplně šílený. Konečně jsem si prohlídla místo, kde bydlí, a potkala její kamarády. Všude kolem se válely krabice plný šatů a různých věcí. Jako by nás vzala do nějaký tajný říše. Nevím, neumím to vysvětlit.

Myslím, že jste to právě vysvětlila. A to dost poeticky.

Vážně? Díky!

Jak ten dům vlastně vypadal?

Nádherně! Teda ne, vlastně to byla jen taková malá vesnická usedlost a na Old Westbury navíc docela sešlá. Všude panoval hroznej svinčík, protože Fatima ještě nestihla vybalit. Ale byl to *její dům*, chápete? Až mi bude dvacet, chtěla bych být taky tak nezávislá. Nepotřebuju nic velkého a luxusního, bude mi stačit, když budu mít něco *svého*, tak jako ona. Fatima stejně plánuje opravy. Ta stavba má pevnou konstrukci, což zní slibně. Navíc je naprosto retro: svítidla ze 60. let... Hned jsem jí říkala, že by si je měla nechat a jen je trošku naleštit. Fatima souhlasila. Prý je to skvělej nápad.

Hezké.

Že jo? Vážně jsem měla radost, že ocenila můj návrh. Potom se mě dokonce zeptala, jakýma barvama by si to tam měla vymalovat a co říkám původním kachličkám v koupelně. Jsou to takový ty klasický černobílý šestiúhelníky. Hned se mi hlavou začalo honit tisíc nápadů, co bych jí mohla přinést. Třeba vzorníky barev, fotky nábytku a různých dalších věcí, který by se jí v domě vyjímaly.

Aha.

Hrozně jsem se nadchla. Co kdyby si Fatima vážně dala do domu něco, co jsem jí navrhla *já*?

To by bylo skvělé!

Hrozně mě baví design. A pořád koukám na *Jak se staví sen!*

ROZHŘEŠENÍ BRADYHO STEVENSONA

FATIMA RO

(ukázka)

*B*lablabla, uhel, blablabla, perspektiva, blablabla, teplé tóny a stínování. Blablabla, Degas, blabla. Brady učitele poslouchal jen napůl. Nepřítomně zíral na obličje z papírmaše, dřevěné anatomické figury a smotek pletiva pohozený na pultíku na druhé straně místnosti. Ještě si nezvykl na podivné pachy výtvarné učebny – na terpentýn, vlhkou vůni hlíny a kovový odér rezavých plechovek s barvou. Novost ho ale povzbudila. Tohle byl ten nový začátek, po kterém tak toužil. Posledních pár let často myslel na „den naruby“ – hru, kterou se sebou hrál snad někdy ve druhé třídě. Spočívala v tom, že jeden den dělal všechno naopak. A přesně o to se snažil i teď – musel se stát protikladem svého starého já.

„Baví tě výtvarka?“ zeptala se Sunny, když otočila skicák na prázdnou stránku.

Kývl.

„Kreslíš, děláš sochy nebo ještě něco jinýho?“

Brady vlastně výtvarnou výchovu nemohl ani cítit a nikdy by ho nenapadlo kreslit nebo sochat. Přihlásil se na ten předmět jen proto, že by to nikdy dřív neudělal ani on, ani žádný z jeho

bývalých kamarádů. „Sochy,“ zabručel si Brady pod nos. Viděl už plastiky svařené z recyklovaného smetí, a tak si řekl, že pokud bude dělat něco takového, nikdo nebude moct ohodnotit míru jeho talentu. Jak by taky z takové slepeniny někdo cokoli poznal?

„Super,“ usmála se Sunny. Brady se na ni raději příliš nedíval. Hezký úsměv mu v jeho situaci mohl jen zkomplikovat život. „Děláš teď na něčem?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Na tomhle teď pracuju já,“ ukázala Sunny na desku přikrytou prostěradlem opřenou o blízko polici. „Je to tematická koláž. Leží tu ale už od června,“ zasmála se sama sobě. „Měla jsem moc velký oči a nestihla to dokončit, ale pan Vargas trvá na tom, že to ještě dodělám, a tak se z toho stal nezávislej mimoškolní projekt. Jsi na Instagramu? Protože pokud jo, pan Vargas po tobě bude chtít, abys fotil svůj pokrok. Tohle chce všdycky po všech. Až na to, že já můžu dokumentovat leda tak vlastní stagnaci.“

Brady zavrtěl hlavou. Ta holka teda měla pěkně proříznutou pusou.

„No, přítomnost na sociálních sítích není povinná. Nechceš si poslechnout, na čem to vlastně dělám?“ zadívala se do Bradyho prázdné tváře. „To když mně někdo něco naznačí, hned musím vědět podrobnosti.“

Pokrčil rameny. Samozřejmě ho Sunnyin projekt zajímal a rád by poznal i samotnou Sunny, ale proč? Na Morleyho akademii se rozhodně neplánoval s nikým kamarádit.

„Moje téma jsou dveře. Jako metafora pro rodinu a soukromý život,“ vysvětlovala Sunny. „Když jsem byla malá a jeli

jsme s našima na dovolenou, míjeli jsme řadu plážových chatek – každá z nich měla jinak barevný dveře: fialový, žlutý, oranžový, jedna dokonce puntíkatý... Od té doby analyzuju dveře.“

Brady zíral na prostěradlem zakrytou desku. Nezdálo se, že by ho to příliš zajímalo, ale protože Sunny ještě nepoprosil, aby zavřela pusou, pokračovala vesele dál. „Dveře mají něco do sebe. Některý jsou nádherný a zdobný, barevný a přátelský, jiný zase oprýskaný a omšelý. Stejně ale nikdy nevíš, co se skrývá za nimi.“

Brady se zavrtěl na židli a zvedl oči k panu Vargasovi. Nerad by si ho zneprátelil klábosením se sousedkou hned první den. A vlastně ani žádný jiný den.

„Takže na tom teď pracuju já,“ nadhodila Sunny jako háček, na který se Brady měl chytit. Většinou jí nedělalo potíže navázat rozhovor. Teď by třeba její soused mohl odpovědět: „No, já se zase chystám udělat...“ Místo toho ale jen mlčel.

Blablabla stínování. Blablabla rumělkou. Blablabla uhel. Učitel Vargas procházel slidy na tabuli. Sunny si položila skicák na klín a začala si do něj něco črtat, a tak se Brady opřel do židle a malinko se uvolnil. *Blablabla, obrysy...*

Deset vteřin před zvoněním vytrhla Sunny papír z bloku a poslala ho po lavici Bradymu. Byl to smutný smajlík upatlaný od černého uhlí. Po jeho obvodu se táhl nápis. Brady list opatrně zvedl a četl: NEMRAČ SE, BRADY. OBRAŤ TEN SMUTNEJ VÝRAZ VZHŮRU NOHAMA! Když list přetočil, ze zachmuřeného smajlíka se stal veselý.

„Tak teda zatím! Ať se ti tu první den líbí!“ usmála se Sunny, když konečně zazvonilo.

Brady něco nesrozumitelně zamručel. Problém s hraním „dne naruby“ vězel v tom, že se to nedalo dlouho vydržet. Hra nikdy netrvala déle než pár hodin. Brady si na to vzpomněl přesně ve chvíli, kdy náhodou zvedl oči a zachytil Sunny, jak si hází tašku na záda. Usmívala se tak hezky, jak s hrůzou předpokládal.

MIRI

Fatimě bylo třiadvacet. Nepřišlo vám divné, že se s vámi chce přátelit?

Co se mi to tu snažíte naznačit? Že jsem měla hned vědět, že je něco v nepořádku? Že jsem byla naivní, bláhová holčička, která se nechala nalákat do Fatimina doupěte a udělala ze sebe snadný cíl?

Nic z toho jsem přece neřekl. Jen mě zaráží jedna věc: Fatima musela být velmi úspěšná, tedy i velmi zaměstnaná. Určitě měla kalendář plný termínů a pořádnou hromadu důležitých setkání.

No, pokud vám jde o tohle, tak přiznávám, že jsem se občas v duchu ptala, proč se s námi Fatima chce kamarádit, ale hosté na její kolaudaci byli taky nejrůznějšího věku. Někteří naši vrstevníci, jiným bylo přes sedmdesát i osmdesát... To byli Fatimini bývalí profesori z Kolumbijské. Kdybyste ty lidi viděl, hned by vás napadlo to samé, co mě.

A to je co?

Že Fatima se ráda obklopuje zajímavými lidmi. Jasně jako fac-ka. A jen pro vaši informaci: ukázalo se, že Soleil, Jonah, Penny a já jsme byli snad nejdospělejší ze všech. Jakmile se setmělo, musela Fatima půlku hostů poslat domů, protože se chovali jako cvoci. A to rozhodně nepřeháním. Byl to typ lidí, kteří by klidně vyzkoušeli, jestli zahradní křesla plavou v bazénu.

Tihle zhýralí emeritní profesoři...

Myslela jsem tu druhou půlku.

Dělal jsem si legraci.

[povzdychne si] Tak hele – média si vymyslela chlípnou historku, hlavně že se prodává, ne? Tak to funguje, jak jsem pochopila. Není ale trochu ironie, že ve zprávách budou vláčet Fatimu bahnem jako potvoru bez nejmenší špetky etiky, zatímco si novináři sami vymýšlí vlastní fikci? Je nechutné, když lidi říkají, že si nás Fatima vytipovala, aby nás využila ke svým sobeckým účelům. Tak jen abyste věděl: [nakloní se a zadívá rovnou do kamery] nejsme obětí Fatimy Ro. Prostě jsme si s ní vytvořili autentické lidské pouto. Jinak se tomu taky říká *přátelství*. Najděte si to ve slovníku. Pozvala nás do svého světa, protože měla otevřené srdce, otevřenou mysl a oceňovala různé perspektivy, ne proto, že je zvrácená. Vy o ní mluvíte, jako by byla padesátiletý chlápek, co v dlouhým kabátě obchází dětská hřiště. [opře se hlouběji do židle] Takže to prosím nezkoušejte překrucovat v nějakou oplzlou historku, protože tak to teda rozhodně nebylo.

Dobrá.

Baví vás chovat se takhle blahosklonně?